

Tomás Horcin

Erdő

Reggel van, új napra csábít az idő.

Elindulok!

Egyedül rám vár az erdő!

Csípős még a hajnal, füstös még a zöld,
halványan tűnődik alatta a föld.

A színek együtt ébrednek a természettel,
álmos madarak harcolnak a csenddel,
egyre hangosabb a fák koronája,

egyre bátrabbá válik a madarak csatája.

A friss levegőtől tudóm egyre tágabb,
szívem a munkától egyre durcásabb.

Nyársra szúrta végre a felhőket a szél,
utat tör magának mostohán a fény.

A bokrok sűrűjében egy őz riad
és sodorja magával féltett álmaimat.

Kizökkent egy pillanatra,
ahogy puha nyomait maga után hagyja,
már csak árnyéket látok.

Várj! Ne menj! Hiába kiáltok!

A barna test a sűrűbe úgy csúszik,
ahogy a szép a látványtól búcsúzik.

Eltűnik örökre, a mélybe rejtőzik a vad
az erdei nihilben a csend az áldozat.

Orrom csiklandozza az illatok tánca,
szerelmes, csalfa románca.

Magamba szívom pajzán játékukat,
hogy meglessem titkos viszonyukat.

A bogarak lármás hada lávaként tör előre,

Erjedő termést vonszol a delelőre.
Hangosan csámcsog a rothadó gyümölcsön,
hanyagul felejtik a tetemet a földön.
Alábbhagy a lárma, magára maradt az erdő,
Pompája magasztos, termékeny bölcső.